Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

duben 2025 / ročník XXXV

VELIKONOCE a smysl utrpení

Svaté brány hlavních římských bazilik

BIGY a CZŠ v Egyptě

DUBNOVÝ Nezbeda a Cvrček

V dubnovém výtisku Nezbedy čtenáři naleznou povídání o výkupné oběti Božího Syna Ježíš žije, rozhovor se spisovatelkou Blankou Ježkovou Aby děti prožívaly Boží přítomnost, povídku Lída a Klárka, poslední, faktografický díl první svatořečené indiánky Kateri Tekakwithy Lilie Mohawků a historickou zajímavost Napoleonův útěk. Nechybí tradiční rubriky Humor, Správná čtyřka, Vlčí doupě, komiks o sv. Carlo Acutisovi a Pro bystré hlavy.

Dubnový Cvrček učí malé čtenáře překonávat se a vytrvat, i když je to pro ně obtížné, a tak mít radost z vykonané práce.

Bližší informace: ***www.casopisnezbeda.cz***
Rádi zašleme na požádání zdarma ukázkové výtisky

Obsah

Editorial 3
Velikonoce a smysl utrpení 4
Mons. Kročil uděloval v katedrále popelec 5
Svaté brány hlavních římských bazilik 6
Personalia 8
VZTAHY, VZTAHY, VZTAHY... 8
Pouť proměňuje člověka 9
30 let DCŽM Ktiš, oslavte to s námi! 10
Světový den nemocných v prachatickém hospici 10
Studijní den na Teologické fakultě JU: Jak svědčit (o) Bohu v duchovní péči? 11
Slovo života pro děti 12
Svatý František Marto 13
Milevský klášter: Den s Jarlochovou kronikou 13
Tančící křesťané evangelizovali na parketu 14
Oznámení Radia Proglas 15
Výroční setkání varhaníků v Prachaticích 16
Pelhřimov: Oblastní setkání Charismatické obnovy 17
BIGY a CZŠ na opět cestách, tentokráte v Egyptě 18
Teologická fakulta JU získala akreditaci pro další studijní program 19
Pomlázky pro Charitu 20
První setkání koordinátorů: Charita nabízípodporu našim farnostem ve službě bližním 21
Velikonoční zamyšlení: „Od nynějška budeš lovit lidi." 21
Otevíráme novou kapitolu: Oratoř se rozrůstána ZŠ Nová! 22
Do Veselí nad Lužnicíse vrátily vzácnésošky andělů 22
Žehnání nového zvonu ve Křemži 23
Mezinárodní setkání teologických fakult v Českých Budějovicích 23
Poslední rozloučení s P. Františkem Hroznatou Janouškem 24

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ
Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Ing. Petr Samec, Dr.

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: MPRINT s.r.o., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

Uzávěrka příštího čísla je 10. 4. 2025

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 30 Kč. Přispět na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u UniCredit Bank, a.s., č. ú.: 1387924949/2700, variabilní symbol: 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně: V kostele sv. Michaela ve Křemži požehnal 2. března 2025 českobudějovický biskup Mons. Vlastimil Kročil nový zvon „Václav". Foto: Aleš Motejl; Více v článku na str. 23.

Společná fotografie účastníků letošní výpravy BIGY a CZŠ do Egypta před Cheopsovou pyramidou. Více v článku na str. 18.

Editorial

Vážení a milí čtenáři časopisu Setkání,

spolu s první čtvrtinou občanského roku 2025 uplynula i doba postní, během které jsme se připravovali na prožití letošních Velikonočních svátků. Tato posvátná doba nás zvala k častější pobožnosti křížové cesty či modlitbě svatého růžence s rozjímáním o utrpení našeho Pána. Měli jsme možnost účastnit se duchovních obnov či duchovních cvičení, nebo si poslechnout duchovní přednášku. V naší českobudějovické katedrále jsme každý pátek během postní doby mohli naslouchat kázání některého z trvalých jáhnů naší diecéze, či se více věnovat duchovní četbě.

Těmito různými prostředky jsme si připomínali bolestné utrpení a smrt našeho Pána Ježíše Krista. O to hlouběji a opravdověji se nyní budeme moci radovat z jeho Zmrtvýchvstání, v sekvenci pro hod Boží velikonoční se zpívá o *„Pánu žití, který učinil ten div, zemřel a v slávě vládne živ"* a tuto radost vyzpíváváme i Panně Marii, když k ní nyní voláme v modlitbě *„Regina caeli"* a písních pro dobu velikonoční, aby se radovala, protože Kristus *„vskutku vstal z mrtvých"*. Tím spíše, že svou smrtí a vzkříšením nezískal slavné vítězství sám pro sebe, ale i nám otevřel nebe a svou smrtí přemohl naši smrt.

Přeji vám všem, aby vás radost z Kristova zmrtvýchvstání stále provázela a dodávala vám sílu a odvahu ve všech životních situacích, zvláště v těch, které vyžadují statečnost, abychom zůstali Kristu věrní.

K této svaté věrnosti vám ze srdce žehnám.

✠ *Vlastimil, biskup českobudějovický*

Napište redakci

Vážení čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu Setkání. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti.

Vaše reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu Setkání, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice

Foto: archiv Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů

Velikonoce a smysl utrpení

Když jsem se jednou před Velikonocemi ptal mladých Rómů, co si s nimi spojují, dostalo se mi odpovědí několik proklamací: vajíčka, pomlázka, kříž, Ježíš ... Když jsme si pak krátce připomněli křesťanský význam Velikonoc, předháněli se jeden před druhým, kdo věří a kdo nevěří, kdo umí Otče náš, kdo je pokřtěný, a kdo ne.

Velikonoce, stejně jako Vánoce, jsou obdobími, do kterých významným způsobem vstupuje komerce s řadou reklamních sloganů, a také starobylé tradice. Nemělo by nás to ovšem odvádět od podstaty těchto svátků. Tou je zjevení nekonečné dobrotivé Boží lásky k nám. V případě Vánoc se pro nás stává Bůh v Ježíši Kristu člověkem. O Velikonocích si uvědomujeme Ježíšovu sebevydanost Bohu Otci a nám. Ježíš podstupuje potupnou a nesmírně bolestnou smrt na kříži, aby se následně nad ní projevil jako vítěz ve slavném Vzkříšení. Bez vztahu ke Vzkříšení přitom nelze tuto jeho sebevydanost a jím podstoupené utrpení, ani celý jeho život a učení pochopit. Spojitost utrpení a vzkříšení v sobě skrývá důležité poselství pro náš život, který je protkán různými druhy utrpení a bolesti.

Jen ve výše zmíněné spojitosti můžeme rozumět i slovům sv. sestry Faustyny Kowalské, která říká, že jednou ze skutečností, jež by nám andělé, kdyby mohli, záviděli, je utrpení. Utrpení je totiž paradoxně něco, co nám umožňuje hlouběji pronikat do tajemství Boží lásky. Vrhá nás v naši bezmoci do Boží náruče. A nejenom to, slovy apoštola Pavla řečeno, skrze utrpení se stáváme spoluúčastnými na výkupné oběti Ježíše Krista, když *„na svém těle trpíme to, co je potřeba vytrpět do plnosti Kristových útrap."* (srov. Kol 1,24)

Být křesťanem tak neznamená vyhledávat utrpení, nebo si v něm libovat, nýbrž umět ho po vzoru Ježíše Krista přijímat a objevovat v něm pravý smysl, tedy Boha, který sám trpí. Platí to zvláště v konfrontaci s otázkami, které nám přirozeně ve vztahu k utrpení vyvstávají: Proč se to stalo? Proč zrovna mně? Proč musím tolik trpět? Kdy už to utrpení skončí? Kde je Bůh, který mě v tom nechal? Proč to dopustil? ... Velikonoce nám připomínají, že utrpení a bolest jsou nedílnou součástí života. Ježíš je svou smrtí na kříži neodstranil, ale dal jim, včetně smrti, smysl. Svým životem prokázal, že nic není ztraceno, nic není beznadějné, vždyť jemu patří poslední slovo. Je to slovo života, slovo nekonečné, bezpodmínečné odpouštějící lásky. Vzpomeňme na jeho slova na kříži: *„Bože, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí."* (Lk 23,34)

Řada lidí dosvědčuje, jak je utrpení, které je postihlo, proměnilo, posunulo na cestě víry, osobnostního růstu, vyzrávání v lásce a pokoře. Pomohlo jim zbavit se falešných představ o sobě, křečovitého úsilí o ovládnutí života a těch druhých a učit se pravdivě nahlížet sama sebe a pokorně prožívat svůj život před Bohem, který přijímá a miluje člověka takového, jaký je. V prožitém utrpení je možné intenzivněji zakoušet přítomnost Boha a jeho něžné lásky.

Velikonoce jsou největšími křesťanskými svátky. V nich je ukryta podstata naší víry. Víry v Boha, který trpí, abychom nemuseli propadat beznaději a zoufalství. Trpící Bůh nás povolává k životu v lásce a tím i ke konfrontaci s utrpením. Kdo nemiluje, netrpí. Přijmout utrpení znamená umět milovat, a to pokorně, opravdově a stále. V odkaze na slova sv. Jana Maria Vianney lze říci, že láska k Bohu nás může činit šťastnými, když můžeme trpět *„z lásky k Tomu, který chtěl trpět za nás"*. Paradoxně jen v mnoha našich utrpeních, pádech a selháních můžeme začít vnímat, že nás nese Boží láska. Utrpením pročištěná láska, je láskou Kristovou, kterou můžeme nést dál.

doc. Jindřich Šrajer, Dr. theol., Teologická fakulta JU

Mons. Kročil uděloval v katedrále popelec

Mší svatou celebrovanou diecézním biskupem Mons. Vlastimilem Kročilem a udělováním popelce jsme ve středu 5. března 2025 v českobudějovické katedrále sv. Mikuláše zahájili liturgickou dobu postní a začali jsme proces obracení svého srdce k horizontu milosti.

Foto: Stanislava Vitoňová /Člověk a víra

Doba postní je drahocenným darem Božím. Jejím základem není žádný smutek nebo životní ponurost, ale je to velice silný čas putování k Pánovým Velikonocům. *„Obraťte se ke mně celým svým srdcem!"* Prorok Joel vyzývá v prvním čtení hebrejský lid k upřímnému a nepředstíranému pokání a obrácení k Bohu. Vždyť Bůh nechce, aby hříšník zemřel, ale aby se obrátil a žil. Jeho výzva je adresována i nám.

„Po celých čtyřicet dnů postní doby můžeme zakoušet milosrdnou Boží lásku k nám. Bůh nám nabízí své odpuštění, vybízí nás, abychom se k Němu opět navrátili, aby nám mohl darovat nové srdce očištěné od zla, které ho sužuje, a dal nám účast na své radosti," říká biskup Vlastimil Kročil ve své homilii a dodává: *„Musíme se nejprve učit odpouštět druhým, aby mohl Bůh odpustit nám."*

Ve druhém čtení nám svatý Pavel nabízí další prvek cesty obrácení. Vyzývá nás, abychom se otevřeli Boží milosti a dovolili Bohu, aby nás obrátil. Z vlastních sil se obrátit nedokážeme. To Bůh nás k sobě obrací, když Mu to disponovaností svého srdce umožníme. Svatý Pavel si také přeje, abychom věnovali pozornost obsahu poselství, které hlasatel přináší, a ne hlasateli samotnému. Kdo vykonává úřad vyslance, nemá přitahovat pozornost na sebe. Svatý Pavel se cele dává do služby Ježíši Kristu a s naprostou odevzdaností hlásá Boží slovo.

V evangeliu jsme slyšeli o almužně, modlitbě a postu – třech základních skutcích zbožnosti stanovených Mojžíšovým zákonem. *„Dejte si pozor, abyste nekonali dobré skutky okázalým způsobem před lidmi,"* varuje nás Pán Ježíš. Nedovolme, aby

Foto: Stanislava Vitoňová /Člověk a víra

bylo naše konání jen formální a třeba i povýšené. Pozor na pokušení získat svými dobrými skutky úctu a obdiv druhých! Běda nám, když žijeme z toho, co si o nás myslí a co na nás obdivují druzí! Praktikujme almužnu, modlitbu a půst nenápadně, ale s jistotou, že nebeský Otec dovede číst v našem srdci, že na nás vylévá svou lásku a vede nás k setkání se zmrtvýchvstalým Kristem.

V závěru své homilie pronesl biskup Vlastimil Kročil svatopostní výzvu: *„Začněme dnes s důvěrou a radostí toto postní putování. Čtyřicet dní nás dělí od Velikonoc. Tento silný čas liturgického roku je příhodným časem, který nám byl dán, abychom s větším nasazením usilovali o své obrácení. Abychom zintenzívnili naslouchání Božímu slovu, jakož i modlitbu a pokání a otevřeli srdce chápavému přijetí vůle Boží. Abychom velkodušněji dokázali praktikovat umrtvování, díky kterému můžeme víc pomáhat bližnímu, jenž je v nouzi, a kráčet po duchovní cestě, jež nás připraví na prožití velikonočního tajemství. Maria, naše průvodkyně postním putováním ať nás vede ke stále hlubšímu poznání Krista zemřelého a zmrtvýchvstalého a ať nám pomáhá v našem duchovním boji proti hříchu a je naší oporou, abychom mohli dosáhnout svého obrácení. Amen."*

Stanislava Vitoňová

SVATÉ BRÁNY hlavních římských bazilik

Svatá brána je nejmocnějším znamením Jubilea. Čtyřmi bránami ve čtyřech římských bazilikách před několika málo dny prošli i mnozí čeští poutníci. Průchod Svatou bránou vyjadřuje rozhodnutí následovat Ježíše, který je Dobrým pastýřem, a nechat se vést v duchu evangelia svatého Jana (10,9): *„Já jsem dveře. Kdokoli vejde skrze mne, bude spasen a bude vcházet i vycházet a nalezne pastvu.“*

Tyto Svaté dveře nejsou jen pouhými architektonickými prvky; jsou hlubokými symboly Božího milosrdenství, odpuštění a příležitosti k duchovní obnově a změně života. Poutníci, kteří s vírou projdou těmito Svatými dveřmi, mohou za obvyklých podmínek získat odpustky, což je významný akt milosrdenství. Každá Svatá brána je označena nápisem. Otevírá se pouze během Jubilejního roku, který se koná jednou za 25 let, i když papež může vyhlásit zvláštní svatá léta. Svaté dveře představují výzvu církve k pokání a vykoupení a nabízejí hmatatelný způsob, jak hledat odpuštění a začít znovu.

Svatá brána v bazilice sv. Petra ve Vatikánu

Svatá brána ve Vatikánu (3,65m x 2,30m) je považována za nejdůležitější: symbolizuje bránu do srdce katolické církve. Otevírá ji vždy sám papež. Bronzové dveře byly v roce 1949 darem Franze von Streng (1884–1970), biskupa Lugana a Basileje a společenství věřících v těchto městech papeži Piovi XII. jako poděkování Bohu za záchranu Švýcarska během druhé světové války. Papež Pius XII. otevřel tyto dveře na Štědrý den roku 1949.

Na zhotovení této brány k mimořádnému jubileu roku 1950 byla vyhlášena otevřená soutěž. Komise však nedokázala vybrat z mnoha návrhů více či méně známých umělců adekvátní projekt. Dvanáct návrhů bylo oceněno zlatou medailí, ale bez výběru tří vítězů. Monsignor Ludwig Kaas (1881–1952), sekretář soutěžní komise a tajemník Fabbrica di San Pietro, proto nakonec pověřil projektem a zhotovením nových Svatých dveří mimo soutěž sienského sochaře Vica Consortiho (1902–1997). Tomu trvalo devět měsíců, než dokončil svou práci, a poté nechal odlít dveře ve slévárně Ferdinanda Marinelliho. Mons. Kaas byl také zodpovědný za výběr témat na dvou křídlech bronzových dveří, které umělec zobrazil na 16 panelech. Výjevy jsou inspirovány modlitbou Pia XII.: *„Dej mi, Pane, aby tento Svatý rok byl rokem velkého návratu a velkého odpuštění.“* Jednotlivá témata vycházejí z Bible. Řazení v řádcích i sloupcích vyjadřuje další duchovní propojení a nabízí nové podněty k zamyšlení a modlitbě. Na bráně se shora nacházejí následující výjevy:

První řada: (1) anděl vyhání z ráje prarodiče, kteří zhřešili (2) zahanbení Adam a Eva před rajskou branou, (3) zvěstování Vykupitele Panně Marii, (4) archanděl Gabriel u zvěstování;

Druhá řada: (1) Kristův křest v Jordánu, (2) dobrý pastýř našel ztracenou ovci, (3) milosrdný otec vítá ztraceného syna, (4) Kristus uzdravuje chromého na těle i na duši;

Třetí řada: (1) hříšná žena myje Ježíši nohy a obdrží odpuštění hříchů, (2) Kristus vysvětluje Petrovi potřebu stálého odpouštění, (3) Petrův kající pláč po zapření Krista, (4) vykoupení skrze ukřižování mezi lotry;

Čtvrtá řada: (1) setkání nevěřícího Tomáše se Vzkříšeným, (2) Kristus, který prošel zavřenými dveřmi, se zjevuje ve večeřadle apoštolům, (3) obrácení Paula před branami Damašku, (4) otevření svaté brány Piem XII.;

Mezi čtyřmi řadami výjevů je zobrazeno 36 erbů všech papežů, kteří slavili předcházející Svaté roky (nikoli mimořádné). V dolní části brány jsou dva nápisy. První je památeční: *„Když se blížil Svatý rok 1950, velekněz Pius XII. nařídil kurátorovi Petrského chrámu Ludovicu Kaasovi, aby vyzdobil tuto bránu vatikánské baziliky bronzovými panely.“* Druhý text je duchovní: *„Odtud hojně proudí vody božské milosti, nechť očistí duši každého, kdo vstoupí, obnoví jeho ducha božským pokojem a ozdobí křesťanskou ctností. Svatý rok 1950.“*

Svaté dveře byly původně tvořeny pouze cihlovou zdí, kterou papež symbolicky rozrazil kladivem a pak ponechal volný přístup všem (a to i v noci). Obřad symbolického stržení zdi byl pozměněn za pontifikátu papeže sv. Pavla VI. (Giovanni Battista Montini, 1897–1978). Dnes je cihlová zeď před otevřením Svaté brány odstraněna a je z ní vyňata schránka, která byla do této zdi ukryta za posledního Jubilejního roku. Ve schránce je klíč, který umožňuje otevření bronzových dveří.

Svatá brána v arcibazilice Nejsvětějšího Spasitele, sv. Jana Křtitele a sv. Jana Evangelisty na Lateránu

Tato bazilika je katedrálou diecéze Řím a je považována za Matku všech kostelů v Římě i ve světě a Jubilejní dveře jsou tedy obzvláště významné. Tato pátá lateránská brána byla zhotovena na přání sv. Jana Pavla II. (Karol Wojtyła, 1920–2005, papežem od 1978). Bronzové dveře (3,6m x 1,9m) vytvořil Floriano Bodini (1933–2005) ke sklonku velkého jubilea roku 2000. Byly objednány kardinálem Camillo Ruinim (*1931) a instalovány v noci z 19. na 20. prosince 2000.

Pro Bodiniho to nebyl snadný úkol, neboť musel prestiž římské katedrály, mateřského kostela římské diecéze, přenést do symboliky a zároveň jednoduchosti. Realizace projektu od přemýšlení, kresby, přípravné skicy, odlévání, cizelování až po nanesení patiny trvala dva a půl roku. Dlouhá cesta byla zakončena odléváním v historické Fonderia Artistica Battaglia v Miláně a následnou instalací.

Bodini umístil do střední linie bronzových dveří mrtvého Krista překypujícího expresivitou a přibitého na masivním kříži. Pod ním je Madona v náručí s Ježíškem, zatímco se náhle vedle Panny Marie zvedá k požehnání ruka se třemi zdviženými prsty

(v latinském stylu) v gestu, které není okamžitě intuitivní. Panna Maria se vznáší na polštáři, pod nímž je papežský erb sv. Jana Pavla II. Kolem kříže je rozmístěno 9 osmicípých hvězd, které odkazují na osmicípé hvězdy na dveřích hlavního portálu baziliky. Latinský nápis nalevo od Panny Marie hlásá *„Kristus včera dnes navždy"*. Spodní text připomíná Jubileum 2000, tedy dobu vzniku. Malá technická poznámka: tato brána je jednokřídlá, což může souviset s jejím ikonografickým programem. *„Zásadní a mocné"* – tak mnozí znalci umění označují toto výjimečné umělecké dílo. Není zde místo pro ozdoby nebo zbytečná zdůraznění, ale pouze pro obraz, který na ose kříže spojuje celé dějiny spásy, narození Krista a jeho smrt, *„aby obětí potvrdil své věčné Božství"*. V této bráně není nic dekorativního ani oslavného.

Hrubost gotiky, elegance klasicismu, síla realismu i násilí expresionismu koexistují v jednotě vizionářské formy, těhotné patosem. Zobrazuje tragédii na Golgotě s úzkostí agónie před matkou, která chová svého syna, tělo ze svého těla, jako na Štědrý den, cítící jeho osud.

Svatá brána v bazilice sv. Petra ve Vatikánu.

Svatá brána v bazilice Panny Marie Sněžné (Větší)

Tato římská bazilika je hlavním a největším mariánským chrámem Věčného města. Svatá brána zde představuje mateřský aspekt Církve a vyzývá poutníky, aby přemýšleli o úloze Panny Marie v jejich duchovním životě a prosili ji, aby se se za ně přimlouvala. Svatá brána od boloňského sochaře Luigiho Enza Matteiho (*1945) byla dokončena po soutěži pořádané před Velkým jubileem roku 2000. Byla věnovaná třetímu tisíciletí a 8. prosince 2001 požehnána sv. Janem Pavlem II. Poprvé ji otevřel papež František 1. ledna 2016 k Jubileu milosrdenství. Na levém křídle dveří je vyobrazena Madona, zobrazující Pannu Marii jako *„Spásu římského lidu – – Salus populi romani"*. Na pravém křídle dveří Ježíš ukazuje své probodené ruce a pravou mírně nataženou rukou se obrací ke své Matce a křesťanskému lidu. Postava Zmrtvýchvstalého byla inspirovaná Turínským plátnem. Když jsou křídla dveří otevřena, postavy Krista a Madony jsou otočeny k věřícím, kteří vcházejí dovnitř, a vzhledem k poloze jejich rukou se zdá, že vyzývají lidi, aby vstoupili. V horní části dveří je erb papeže sv. Jana Pavla II. a od něj nalevo latinský nápis *„Na počátku třetího tisíciletí"*. Vlevo nahoře je reliéf Zvěstování, zatímco vpravo jsou zobrazeny Letnice. Vlevo dole je Efezský koncil (431), který slavnostně vyhlásil, že Panna Maria je Theotokos – Bohorodička, a vpravo Druhý vatikánský koncil (1962–1965), který Marii vyhlásil za Matku Církve. Pod Pannou Marií je erb kardinála Carlo Furna (1921 – 2015), arcikněze baziliky v čase zhotovení dveří, jenž byl velmistrem Rytířského řádu Božího hrobu v Jeruzalémě (jehož erb je zobrazen pod reliéfem Krista). Tento rytířský řád byl dárcem těchto dveří pro nejstarší mariánský chrám na křesťanském západě.

Svatá brána v bazilice sv. Pavla za hradbami

Tato Svatá brána (3,71m x 1,82m) se nachází v bazilice zasvěcené apoštolovi národů a je připomínkou celosvětového poslání církve. Svaté dveře u sv. Pavla za hradbami jsou symbolem univerzálního dosahu Církve a vyzývají lidi ze všech společenských vrstev, aby vstoupili do vztahu s Kristem. Tyto bronzové dveře odrážejí učení sv. Pavla v Církvi. Pro poutníky slouží tyto dveře jako mocný symbol poslání Církve přinášet Kristovo poselství až na konec světa.

Svatá brána byla vyrobena ze zlaceného bronzu a je dílem Enrica Manfriniho (1917–2004), známého jako *„sochař papežů"*. Slavnostně byla otevřena u příležitosti Velkého jubilea Svatého roku 2000 a požehnal ji kardinál Roger Etchegaray (1922–2019). Brána připomíná, že křesťanská naděje je vždy přítomna a její symbolika vybízí k důvěře v Boha a v jeho slib spasení. Svatá brána je rozdělena do tří segmentů, rozvíjených ve třech pásech a celek ilustruje její hlavní téma – Nejsvětější Trojice. Spodní pás na levém křídle ukazuje Krista ukřižovaného, v pozadí je zobrazena Noemova archa a lidstvo, které jde k Němu, obětovanému na kříži společně s Pannou Marií, jenž stojí pod křížem. Prostřední pás na levém křídle je místem zasvěceným Duchu svatému a Letnicím. V horním pruhu na levém křídle je znázorněn Zmrtvýchvstalý Kristus, vedle nějž je Bůh Otec, plný milosrdenství, přijímající marnotratného syna, v dolní části zachyceno podobenství o milosrdném Samaritánovi. Především tři panely na levém křídle svisle vyjadřují tři přípravné roky na Velké jubileum, které si přál papež sv. Jan Pavel II.: zasvěcený Otci bohatému na milosrdenství (1999), věnovaný Duchu svatému, hlavnímu činiteli evangelizace (1998), a Synu Vykupiteli (1997). Na pravém křídle je zobrazen sv. Pavel, hlásající evangelium a jeho mučednická smrt.

Na pravém křídle, úplně nahoře je zobrazen papež (snad sv. Jan Pavel II.?) a uprostřed lidé přicházející k němu, na pozadí je vidět kolonádu na náměstí sv. Petra s bazilikou. Dole na pravém křídle dveří je liturgické shromáždění směřující do baziliky sv. Pavla za hradbami pod vedením papeže, který žehná s monstrancí, kde na pozadí je vidět Koloseum a baziliku. U paty dveří je latinský nápis *„Kéž je dar pokoje a věčné spásy se všemi, kdo přicházejí do posvátného Pavlova chrámu."*

Čtyři Svaté brány v římských bazilikách představují více než jen fyzické prahy, jsou branami k duchovní obnově, odpuštění a hlubšímu spojení s katolickou vírou. Každé dveře vyprávějí svůj vlastní příběh. Návštěva těchto posvátných míst nabízí poutníkům i návštěvníkům příležitost zamyslet se nad svou vírou a zažít nadčasovou krásu římského křesťanského dědictví.

P. ThDr. Gabriel Rijad Mulamuhič, O.Cr., Ph.D.

Personalia

A/ Ustanovení:

R. D. Mgr. Jiří KALAŠ, je k **31. 1. 2025** odvolán z úřadu farního vikáře ve farnostech: **Třeboň, Chlum u Třeboně a Stráž nad Nežárkou,** vše vikariát Jindřichův Hradec a zároveň je od **1. 2. 2025** jmenován výpomocným duchovním ve farnostech: **Třeboň, Chlum u Třeboně, Stráž nad Nežárkou, České Velenice a Suchdol nad Lužicí,** vše vikariát Jindřichův Hradec (č. j. 97/2025).

B/ Životní jubilea:

P. Ing. Tomáš RÁDL, SDB,
oslavil **18. 3. 2025** své **sedmdesáté narozeniny.**

R. D. ThLic. Jarosław Józef ŚCIERASZEWSKI,
oslavil **20. 3. 2025 své šedesáté narozeniny.**

R. D. Mgr. Jan MIKEŠ,
oslavil **21. 3. 2025** své **čtyřicáté narozeniny.**

R. D. Mgr. Ladislav PROKS,
oslavil **27. 3. 2025** své **čtyřicáté páté narozeniny.**

R. D. Mgr. Jan SKIBIŃSKI,
oslavil **1. 4. 2025** své **čtyřicáté narozeniny.**

Jaroslav FILIP, trvalý jáhen,
oslavil **3. 4. 2025** své **osmdesáté druhé narozeniny.**

P. Mgr. Milan PÍŠA,
oslavil **6. 4. 2025** své **osmdesáté třetí narozeniny.**

Bc. Josef KOŠATKA, trvalý jáhen,
oslavil **8. 4. 2025** své **sedmdesáté sedmé narozeniny.**

P. Pavel ŠIMŮNEK, SDB,
oslavil **10. 4. 2025** své **padesáté páté narozeniny.**

K životnímu jubileu upřímně blahopřejeme.

C/ Výročí kněžského svěcení:

R. D. Mgr. Mariusz KLIMCZUK, oslavil **8. 4. 2025** své **dvacáté páté výročí kněžského svěcení.**

K výročí kněžského svěcení upřímně blahopřejeme.

D/ Úmrtí:

Karel HOFBAUER, trvalý jáhen, zemřel **19. 2. 2025** v Českých Budějovicích. Po zádušní mši svaté v kostele Panny Marie Růžencové v Českých Budějovicích konané dne 27. 2. 2025 bylo tělo zemřelého uloženo na hřbitově sv. Otýlie v Českých Budějovicích.

P. Hroznata František JANOUŠEK OPraem, senior tepelské kanonie, zemřel **24. 2. 2025** v Bechyni. Po zádušní mši svaté v opatském chrámu Zvěstování Páně v Teplé dne 4. 3. 2025 bylo tělo zemřelého uloženo na klášterním hřbitově v Teplé.

R. I. P.

VZTAHY, VZTAHY, VZTAHY...

TOUŽÍME BÝT MILOVÁNI A MILOVAT. NĚKDY SE NÁM TO DAŘÍ, NĚKDY NÁM VZTAHY DAJÍ POŘÁDNĚ ZABRAT. JAK NA TRVALÉ A HARMONICKÉ VZTAHY?

Diecézní centrum pro rodinu nabízí několik podnětů na podporu dlouhotrvajících a harmonických vztahů. V tomto dílu bychom rádi pokračovali s tématem o mezigeneračních vztazích.
Kniha Kazatel je dalším pokladem, ze kterého můžeme čerpat mnoho moudrosti v mezigeneračních vztazích. Na první pohled se může zdát, že kniha Kazatel popisuje určitou rozčarovanost na sklonku života: *„Proto se mi zošklivil život, neboť nic se mi nelíbí, co se děje pod sluncem, všechno je marnost a chytání větru."* (Kaz 2, 17)
Podlehnout tomuto pokušení, vidět ve všem pouze marnost, nazvali mniši starobylé křesťanské tradice nemocí duše – acedií. Nejedná se o nějakou lenost či depresi, ale spíše o rezignaci poznávat svět takový, jaký nám ho Hospodin stvořil a svěřil, ztratit úžas a nadšení pro spravedlnost a radost. Přitom, každý z nás, když byl ještě dítětem, měl v sobě úžas nad vším, co kolem sebe vidí a možná se 100x ptal svých rodičů: *„Proč je tato věc zrovna taková a jak to všechno funguje?"*
Ve třetí kapitole této vzácné knihy se píše o čase: *„Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas: Je čas rození i čas umírání; je čas sázet i čas trhat."* (Kaz 3, 1-2) Neboli není čas na rezignaci. Každý čas má svou velkou hodnotu a čas stáří má svou zodpovědnost. Zodpovědností stáří je přinášet moudrost a zkušenosti těm, kteří jsou na začátku cesty, kteří jsou nadšení a radují se ze svého mládí. *„Raduj se, jinochu, ze svého mládí, užívej pohody ve svém jinošství a jdi si cestami svého srdce, za vidinou svých očí. Věz však, že tě za to všechno Bůh postaví před soud. Hoře si ze srdce vykliď a drž si od těla zlo, vždyť mládí a úsvit jsou pomíjivé"* (Kaz 11, 9)
Staří už to vědí. Už mají zkušenosti s pomíjivostí, s pokušeními, se zápasem proti zlu. Ale také okusili Boží lásku a ví, že jsou milováni a že mohou milovat. Ví, že jejich svoboda je největší hodnotou, protože se mohou sami rozhodnout zůstat šťastnými až do konce svých dnů. To je jádrem křesťanství: být šťastným, protože jsme Bohem milováni. Křesťané by měli být odborníci na radost ze života. To neznamená mít v životě štěstí (jako, když někdo vyhraje ve sportce), ale být opravdu šťastnými. Každý člověk může být šťastný bez ohledu na realitu, ve které žije. Šťastný může být chudák stejně jako bohatý člověk, který na svém bohatství nelpí. Šťastný může být i ten, kdo má pracovní trable nebo se mu zhroutil vztah, dokonce i ten, který zápasí s nějakou nemocí. Být šťastný je vnitřní postoj smíření a vědomí, že na nic nejsem sám. Bůh, který se stal člověkem, aby se člověk stal Bohem, je v mé realitě se mnou. Láska se stala člověkem, aby se člověk stal Láskou.
Tuto podstatu křesťanství mají staří předat mladým. Starci, oplývající moudrostí a humorem, přináší velký prospěch mladým lidem, protože je zachraňují z osidel poznávání světa, který je smutný a ochuzený o životní moudrost. Naopak nabízejí své prohry, úspěchy, strachy i radosti jako zkušenosti, které vedou k poznání pravého životního štěstí.

Mgr. Martina Fürstová, Diecézní centrum pro rodinu

Pouť proměňuje člověka

Svatý rok se vlastně vyvinul z lidské touhy a zvyku putovat na posvátná místa ve Svaté zemi, posvěcená přítomností Kristovou, a k hrobům křesťanských mučedníků.

Po těchto křesťanských poutnících se již z druhého století zachovaly modlitby vyškrábané na kameny v Nazaretě ve Svaté zemi. V římských katakombách zase můžeme nalézt nápisy z prvních křesťanských staletí, které potvrzují víru raných křesťanů ve společenství svatých. Mezi prosebnými nápisy na okolních stěnách u hrobů prvních mučedníků vynikají zvláště ty, které byly nalezeny u hrobů apoštolů sv. Petra a sv. Pavla.

První Svatý rok vyhlásil papež Bonifác VIII. ve svátek Stolce sv. Petra 22. února 1300 bulou *Antiquorum Habet Fida Relatio* na popud a na přání poutníků, kteří se na začátku nového tisíciletí shromáždili v Římě u hrobů svatých apoštolů a k uctění památky *Veraikon* – obrazu *„Svaté tváře“*. V prvním Svatém roce vykonávali poutníci pobožnosti v bazilice sv. Petra a v bazilice sv. Pavla za hradbami. Roku 1350 k nim přibyla bazilika sv. Jana v Lateránu a v roce 1390 bazilika Panny Marie Větší.

Každý Svatý rok putovalo do Říma množství poutníků. Na první Svatý rok se odhaduje až 2 000 000 poutníků. Lidé se vydávali na cesty i v dobách plných občanských nepokojů, válek, hladu a nemocí s tím, že lépe je pro jejich duši, zemřou-li při jubilejní pouti, než v nejistotě a při hladu doma.

Papež František v bule *Spes non confundit* připomíná, že pro toho, kdo hledá smysl života, je charakteristické, že se vydává na cestu. *„Pěší pouť velmi napomáhá ke znovuobjevení hodnoty ticha, námahy a toho, co je podstatné.“*

Pravidelně docházím do jednoho domova pro seniory. To, na co lidé nejvíce spontánně vzpomínají, jsou pěší poutě na blízká či vzdálenější místa, oslavy Božího Těla a májové pobožnosti. A tak se můžeme zamyslet: *„Proč se lidé odjakživa vydávají na poutě, co jim putování přináší a jak je cesta může obohatit?“* Může to být touha navštívit místa spojená s Ježíšem Kristem a modlit se, rozjímat přímo na místech, kde Ježíš podle tradice žil, vyučoval, konal zázraky, trpěl zemřel a vstal z mrtvých. Dále lidé putují na místa, na kterých se stala nějaká významná událost, například zjevení Panny Marie. Často sem poutníci přicházejí za pokáním nebo s prosbami a přímluvami za sebe či své blízké, uspořádat si své myšlenky a hodnoty, smysl života, odpočinout si, v tichu, nalézt *„nový, Boží“* směr a změnit svůj život ... Poutě mohou být samozřejmě také naším vyjádřením vděčnosti, díků a chvály Boha. Co znamená pouť pro vás? Ve Svatém roce jsou již od začátku poutě zaměřené na získání plnomocných odpustků s touhou po usmíření s Bohem, přičemž můžeme plnomocné odpustky vyprosit sobě, ale také duším v očistci.

Papež František v bule zmiňuje ještě jiný rozměr: *„Tím, že se poutníci budou přesouvat ze země do země, jako kdyby neexistovaly hranice, od města k městu, a přitom budou rozjímat nad stvořením a uměleckými díly, uloží si do srdce poklad sestávající z nejrůznějších zkušeností a zážitků ze setkání s jinými kulturami. Ve svém nitru si tak ponesou krásu, která, stmelená modlitbou, vede k díkůvzdání Bohu za divy, jež učinil.“* A tuto krásu v sobě posílenou modlitbou pak předávají dál, ať to jsou děti, nebo dospělí.

Iva Hojková

30 let DCŽM Ktiš, oslavte to s námi!

Milí přátelé a příznivci DCŽM Ktiš, je to neuvěřitelné, ale Diecézní centrum života mládeže Ktiš slaví letos své 30. narozeniny!

A taková událost si zaslouží pořádnou oslavu. Přijměte naše pozvání na den plný radosti, setkání a krásných vzpomínek.
Kdy? 14. června 2025 od 9:00 do 21:00
Kde? Kostel sv. Bartoloměje ve Ktiši a areál DCŽM Ktiš

Slavnost zahájíme v 10:00 mší svatou v kostele sv. Bartoloměje, po které vás čeká bohatý program s koncertem Pavla Helana, hrou pro děti, malou výstavou i spoustou příležitostí k setkání s přáteli.
Víme, že ve stejném termínu probíhá pouť rodin v Písku. Pokud se jí zúčastníte, jste u nás vítáni i později během dne – program bude pokračovat až do večera, takže se můžete kdykoliv připojit.
Pokud se chcete zúčastnit, nezapomeňte se přihlásit na našem webu. Rodiny a skupiny mohou vyplnit přihlášku společně. Více informací najdete na našem webu ***www.ktispromlade.cz.*** Máte doma staré fotografie, plakáty nebo videa z historie DCŽM Ktiš? Podělte se s námi na ***ktis@promlade.com.*** Těšíme se na vás a společnou oslavu.

Veronika Vaňková,
Koordinátorka projektů pro mládež

Světový den nemocných v prachatickém hospici

V úterý 11. února 2025 jsme v prachatickém Hospici sv. Jana N. Neumanna oslavili Světový den nemocných, na nějž zároveň připadá památka Panny Marie Lurdské.

V hospicové kapli se sešli nejen naši pacienti, ale i zdravotnický personál a zdejší farníci. Mši sv. sloužil P. Tomáš Paradič, CFSS, který přítomným udělil svátost nemocných.
Ve své promluvě se zaměřil zejména na nemoc a nemocné. Vyšel z poselství papeže Františka k nemocným, který řekl: *„Nemoc může být příležitostí pro setkání s Bohem a také s druhými."* Moc se mi líbilo, jak vyzdvihl, že nemocní nejsou bezmocní. Naopak, jejich kříž, a především modlitby, jsou oporou a podporou pro druhé. Pro jejich blízké a všechny, za které se modlí. Připomenul slova apoštola Pavla z Listu Kolosanům: *„Doplňuji na svém těle, co zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap. Má z toho prospěch celé Tělo, to je církev."* Zdůraznil rovněž naději, že na konci nemoci bude setkání s živým Kristem, jenž je cílem naší životní pouti.

PhDr. Mgr. Robert Huneš, MBA, ředitel hospice

Foto: Robert Huneš

Studijní den na Teologické fakultě JU: Jak svědčit (o) Bohu v duchovní péči?

***„Jak svědčit (o) Bohu v duchovní péči?“* Tuto otázku si položili 23. ledna 2025 účastníci dalšího studijního dne na Teologické fakultě JU v Českých Budějovicích. O své zkušenosti se přijeli podělit lidé z praxe napříč republikou, církvemi i oblastmi pastorační praxe a diskutovali o nich se studenty i vyučujícími z fakulty.**

Děkan fakulty doc. Michal Opatrný, Dr. theol. zahajuje konferenci.

O své zkušenosti se podělilo asi 30 odborníků z celé republiky.

Symposium asi tří desítek účastníků zahájil Michal Opatrný, děkan fakulty. Vyzdvihl úkol teologie neuzavírat se pouze do vlastních teoretických kruhů, ale zůstávat v kontaktu s žitou praxí. Právě to je cílem každoročně konaných studijních dnů, při nichž se setkávají akademici s lidmi, kteří jsou činní v duchovní péči, zvláště v těch jejích podobách, které překračují hranice církví a působí v sekulárním prostředí.

Následoval blok teologických příspěvků. Otevřel jej biblista Julius Pavelčík, který uvedl do problematiky svědectví v novozákonních Skutcích apoštolů. Michal Opatrný vysvětlil, proč se v názvu setkání objevuje „o“ v závorce: křesťanské svědectví totiž primárně nezprostředkovává cestu lidí k Bohu, nýbrž vydává svědectví Bohu, který sám přichází k lidem. Karel Šimr podtrhl osobní rozměr svědectví: svědek není poslem, který vyřizuje zprávu, ale ručí za ni i ve své nedostatečnosti a křehkosti vlastním životem. A svědčíme vždy především už tím, kým jsme, nikoli až tím, co řekneme nebo uděláme.

Hlavní prostor však patřil příspěvkům lidí z pastorační praxe. Jako jediná přednášející žena dostala první slovo Jana Hofmanová, kaplanka Evangelické teologické fakulty UK v Praze, která hovořila o podobách pastorace ve vysokoškolském prostředí, a to konkrétně ve specifickém kontextu teologické fakulty. Jan Valeš z Církve bratrské, kaplan 4. brigády rychlého nasazení Armády ČR, následně přítomné uvedl do svého pojetí kaplanské práce, například i společným zpěvem jako ukázkou své praxe.

Po společné modlitbě v kapli a obědě studijní den pokračoval příspěvkem Ignáce Muchy z Pastoračního střediska Arcibiskupství pražského, který referoval o aktivitách na internetu v rámci rodiny webů ***Vira.cz*** nebo o fungování nepříliš známé pastorační internetové linky pomoci. Salesián Michael Martinek si kladl v kontextu pastorace ve věznicích otázku po cílech a měřitelnosti *„úspěchu“* duchovní péče ve vězení a evangelický farář a kaplan Nemocnice Český Brod Marek Lukášek se zamýšlel nad možnostmi a podobami svědectví v duchovní péči ve zdravotnictví.

Prostor byl věnován také společné diskusi, do níž se spolu se studenty oboru *„Teologie služby“* zapojili i další přítomní odborníci z praxe. Zaznělo v ní, že prezentované podoby duchovní péče představují významný styčný bod mezi církví a společností. Sdílení ukázalo, že ke svědectví v pastoraci patří praktická služba, bohoslužba i slovní svědectví o vlastní víře. Z diskuse také vyplynulo, že je třeba hledat vhodnější výraz pro to, co se v duchovní péči v sekulárních institucích obvykle vyjadřuje požadavkem jejího nemisijního charakteru. Ten, kdo pastoraci v křesťanském slova smyslu koná, ji nutně chápe jako poslání (missio) a předávání radostné zvěsti k ní neodmyslitelně patří. Předpokladem pastorace je spíše respekt k protějšku, společná domluva o podobě spolupráce a nezneužívání pastorace k proselytismu, tedy získávání *„oveček“* pro vlastní společenství. V rozhovoru účastníci také tematizovali koncept služby přítomností, který hraje důležitou roli zejména v pojetí duchovní služby v armádě: pouhá přítomnost kaplana musí být čas od času vyjádřena také konkrétním mluvením a jednáním. Pak teprve může mít i v situacích beze slov charakter znamení Boží péče o člověka, jak to ve svědectví přítomného vojenského kaplana vyjádřil – – jistě poněkud v nadsázce – jeden z vojáků, když duchovního, účastnícího se s ostatními vojáky výcviku, vítal zvoláním: *„Bůh je stále s námi.“*

Mgr. Karel Šimr, Ph.D.,
katedra sociální a charitativní práce

Slovo života pro děti

Duben 2025

„Buďme pozorní k objevování Božích darů “

«Hle, činím něco docela nového a už to raší. Nevíte o tom?“ (Iz 43,19)

hnutí fokoláre

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a žít i ty?

Mojžíš poslechl Boží hlas a povzbudil Izraelity k útěku z Egypta, kde je faraón nechal pracovat jako otroky, Ale krátce po odchodu se lid dostal do těžkostí.

Došli k moři a za nimi přijížděli faraónovi bojovníci! Ale Bůh řekl Mojžíšovi, aby zvedl svou hůl nad vody, které se rozdělí, nechají je projít a pak se uzavřou nad faraónovými vozy a bojovníky.

Nyní je izraelský lid volný, může se dívat do budoucna. Bůh je povzbudí, aby pokračovali v cestě a byli pozorní k darům, které jsou pro ně připraveny. Bůh nám stále dává nové možnosti, ale musíme být pozorní, abychom je objevili.

Hráli jsem nádherný zápas! Můj tým byl opravdu silný a chystal jsem se dát krásný gól! Když tu najednou mě hráč z druhého družstva strčil loktem a míč změnil směr!

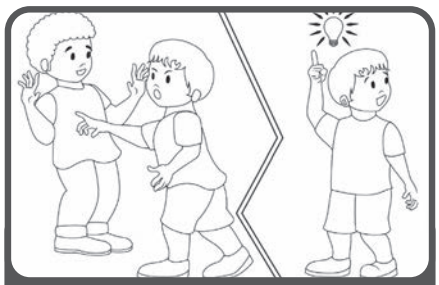

Velmi jsem se rozzlobil! Rozhodl jsem se, že budu také strkat a blokovat soupeře. Ale hned potom jsem v srdci cítil, že to není správné a pokud to udělám, nebudu šťastný.

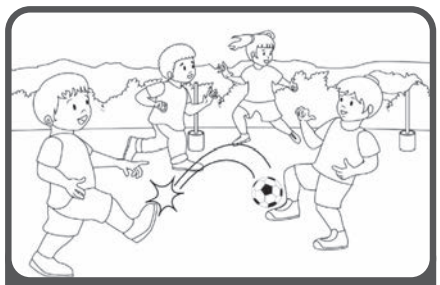

Bůh mi dal možnost se rozhodnout. Cítil jsem, že hrát s láskou může přinést radost všem, i protihráčům a vytvářet mír. Ano, byl to dar, který jsem mohl dát! Zápas skončil ke spokojenosti všech!

© PAFOM, Obrázky a text připravilo Centrum gen 4. Gen 4 jsou malé děti z Hnutí fokoláre založeného Chiarou Lubichovou.

Upravila Encar Javaloyes, Ilustrace: Guili Rodriguez, www.teens4unity.com

Svatý František Marto

Milé děti, tento měsíc se seznámíme se svatým Františkem, bratrem svaté Hyacinty.

Foto: www.martinosb.eu

Svatý František Marto se narodil 11. března 1908 v malém portugalském městečku Fatima. Byl to malý chlapec, který měl velkou víru a srdečné srdce. František měl sestru Hyacintu a sestřenici Lucii. Společně trávili čas na loukách a hráli si, ale také se modlili a uctívali Boha. Byl mírné povahy oproti sestře Hyacintě. Miloval přírodu, zejména slunce. S nadšením pozoroval odrazy jeho paprsků v oknech i kapkách vody na stromech i keřích. V roce 1917, když bylo Františkovi pouze 9 let, zažili on, jeho sestra a sestřenice něco neobyčejného. Na poli se jim zjevil Anděl a později i Panna Maria, která jim přinesla poselství. František a Hyacinta byli vyzváni, aby se modlili a obětovali se za ostatní, protože chtěli, aby lidé znali Boží lásku.

František byl velmi odvážný, rád se modlil a často si zpíval: *„Miluji Boha na nebi, miluji ho i na zemi; miluji květiny na poli, miluji ovce na horách..."* Když při dětských hrách vyhrál a někdo mu to chtěl upřít, řekl: *„Myslíš, že jsi vyhrál ty? - Nu, dobře! Mně na tom nezáleží!"*

František ještě jako chlapec onemocněl a zemřel. Bylo mu pouhých 10 let. Lidé si ho pamatují jako svatého chlapce, který se snažil šířit mír a lásku. Dnes je svatý František Marto patronem dětí a modlíme se k němu, aby nám stále ukazoval a pomáhal milovat Boha, krásu přírody, být laskaví a milosrdní.

František Marto se stal velkým, i když byl malým chlapcem. Víte, jak je to možné, děti? Díky své víře a tomu, jak žil. Vzpomeňte si z příběhu o Františkovi: co bylo pro něho nejdůležitější? Láska. Miloval Boha opravdu z celého srdce a rád se modlil. A také miloval přírodu, rád si zpíval a vyhledával samotu. Byl rád sám v přírodě a s Bohem. Jak my – vy byste si měli vážit přírody, abyste se podobali svatému Františku? Ano, přírodu chránit, ne ničit. Odpadky nepatří do lesa, ale do odpadu. Tím bude příroda ještě pro další děti, pro další generace. Květiny, stromy ani keře neničíme a živé tvory netrápíme; a také vodu a vzduch je potřeba chránit před znečištěním. Protože když budou vzduch a voda závadná, život na zemi bude postupně mizet.

Ludmila Veselá

Zamysli se, odpověz a vyhraj:

Máte nějaké své oblíbené místo v přírodě? Kam rádi chodíte? Co můžete udělat pro to, aby to místo bylo stále krásné? S odpovědí pošlete fotografii svého oblíbeného místa na adresu ***katechetky@bcb.cz***

MILEVSKÝ KLÁŠTER: Den s Jarlochovou kronikou

Díky štědré finanční podpoře Jihočeského kraje byla v roce 2024 vytvořena přesná kopie (faksimile) části Milevského letopisu s Jarlochovou kronikou.

Tento významný kodex vznikl na počátku 13. století díky prvnímu milevskému opatu Jarlochovi a v dnešní době se jedná o nejstarší v originále dochovaný rukopis na našem území. V neděli 2. února 2025 se v Milevském klášteře bratří premonstrátů konal Den s Jarlochovou kronikou. Během dne kromě představení samotné faksimile za přítomnosti strahovského opata Daniela proběhly i dvě velmi zajímavé přednášky. V první z nich hovořila strahovská historička Hedvika Kuchařová o opatu Jarlochovi a jeho letopisu. Slovo pak dostal autor faksimile – restaurátor a akademický malíř David Frank, který ve své poutavé přednášce seznámil publikum s procesem vytváření faksimilí. Celý den byl zakončen slavnostním banketem v klášterní kavárně Latinská škola.

Faksimili Jarlochovy kroniky mohou návštěvníci Milevského kláštera vidět jako trvalou součást expozice druhého prohlídkového okruhu. Více informací o Milevském klášteře najdete na ***https://klastermilevsko.cz/***

Mgr. Petra Kramperová

Foto: Martin Čech

Faksimile bude trvale vystavena ve druhém prohlídkovém okruhu Milevského kláštera.

Tančící křesťané evangelizovali na parketu

Tančila celá diecéze. Od konce ledna do konce února byli věřící v celé diecézi v jednom kole. A to doslova, neboť kromě práce při organizování farních a jiných křesťanských plesů se pak pořadatelé odměnili tancem na parketech při valčíku nebo ptačím tanci.

Salesiánský ples v Českých Budějovicích je vrcholem plesové sezóny.

V Holubově tančili i mladí Mladí lidovci.

Přátelství dodnes

Sezonu letos roztočili například v Katovicích – už po jedenatřicáté – a to posledního ledna, kdy se v kulturním domě konal Křesťanský ples. *„Vždy záleží na lidech, kteří přijdou, jak ples dopadne, a i letos se vydařil,"* liboval si spoluorganizátor Miroslav Čapek s tím, že hrála skvělá kapela Eleonor a lidé se dobře bavili. *„Přijeli k nám z Vacova manželé Kovářovi, kteří byli u zrodu křesťanských plesů na Česticku s P. Martinem Víchem. Vzpomínali jsme na časy, kdy jsme se od nich učili plesy dělat. Přátelství, která tehdy vznikla, trvají dodnes. Jsme rádi, že se spolu rádi scházejí i naše děti. Všem, kdo křesťanské plesy pořádají, patří velký obdiv a dík. Myslím, že jde o velkou součást evangelizace a možnost přispět k pozitivnímu obrazu dnešní církve,"* dodal Miroslav Čapek.

Farní Valentýnský ples uspořádali v pátek 14. února ve Veselé u Kamenice nad Lipou. *„Téměř dvacetiletou tradici založil P. Václav Šika a nyní v ní pokračuje už čtvrtý farář,"* uvedl farník Jan Mazanec. Generačně se obměnil i tým pořadatelů, ale pilíře plesu včetně předtančení, tomboly i slovo kněze zůstávají. Příchozí mají možnost pořadatelům poskytnout zpětnou vazbu a navrhnout vlastní nápady. Letos poprvé vyzkoušeli tzv. rockovější kapelu Great. *„Hráli dost nahlas a ne moc klasiku, ale zase bylo hodně místa na tancování, což bylo pěkné,"* usmíval se jeden z účastníků Martin z Nemojova.

V pátek 14. února se konal i Lidovecký ples v Holubově, kam zavítali tanečníci z krumlovského a budějovického okresu, ale i z Dačic nebo až z Litoměřic. Lidovecké plesy zde pořádali desítky let už i před rokem 1989. *„Plesu se účastní i tři generace z jedné rodiny, takže tančí mladí, jejich rodiče a babičky a dědové,"* říká Lukáš Franta, předseda KDU-ČSL Český Krumlov. Při letošním plese hrála kapela Leťáci. *„Výtěžek z plesu v uplynulých letech šel na kytičky pro maminky, kterých v okrese rozdáme na Den matek kolem tisícovky. Květiny v květnu určitě budou i letos, ale tentokrát věnujeme výtěžek Mladým lidovcům na jejich aktivity. Navýšil jej i prodej perníkových srdíček, napečených Lucií Pěstovou z Kájova, které partnerkám při dámské volence koupili tanečníci."*

Vrchol českobudějovické sezóny

O den později, v sobotu 15. února se v českobudějovickém KD Vltava konal již 33. ročník Salesiánského plesu, který je místem tance a zábavy, ale hlavně místem setkávání. Je společnou akcí všech součástí salesiánského díla v Českých Budějovicích a za dobu své existence si vybudoval pevné místo mezi kulturními akcemi nejen v jihočeské metropoli, ale i v celém regionu a patří mezi tradiční a vyhlášené. Díky nepřetržité tradici v organizaci má nejdelší historii mezi salesiánskými plesy v celé republice.

„Plesu, jehož tématem bylo Step by step čili Krok za krokem, se zúčastnily čtyři stovky lidí napříč generacemi," uvedla Veronika Formánková z pořádajícího Salesiánského střediska mládeže. Na začátek P. Tomáš Rádl účastníky povzbudil zamyšlením nad mottem *Nikdy se předčasně nesměj někomu, kdo běží krok za tebou. Je také docela možné, že tě už předehnal o celé kolo.*

Po úvodních slovech se ujala předtančení děvčata ze salesiánských kroužků, která připravila čtyři taneční vystoupení. Vystoupily mažoretky, děvčata z kroužků pompony, zumba a aerobik. Ze správných tipů byl vylosován výherce, který si

odnesl plyšové loutky, ušité přímo k tématu této soutěže. Mimo doprovodného programu celým večerem hudebně provázela osvědčená kapela MP3. Jako vzpomínku na letošní ročník si účastníci plesu mohli odnést i tradiční tematickou fotografii z fotokoutku.

Během večera např. účastníci tipovali, kolik kroků by udělal Don Bosco při pěší pouti ze Čtyráku (místa salesiánů v Č. Budějovicích) do Turína (1 229 935 – pozn. aut.). *„Moc se na ples pokaždé těším kvůli lidem, se kterými jsem roky jezdila a později s nimi i společně připravovala salesiánské chaloupky. Ples zůstal místem našich setkáváním“* svěřila se Hana Laschová, která ples s Michalem Černým moderovala. Výtěžek tomboly pomůže obnově sálu u kostela sv. Vojtěcha. *„Rádi bychom ho zrekonstruovali a vybavili, aby fungoval jako multifunkční sál s kuchyňkou i promítacím plátnem, a my jej využívali jako místo setkávání farníků, zasedací místnost nebo konferenční sál pro besedy a přednášky,“* dodal hlavní koordinátor plesu Miroslav Hovorka s tím, že ples je vrcholem jejich celoroční sezóny a organizuje ho šestičlenný tým s dvaceti mladými dobrovolníky. Pro spokojené účastníky pak ještě doplnil, že příští Salesiánský ples se bude konat 7. února 2026.

Písně Kostelní tísně

V sobotu 15. února ekumenicky tančili v sále hospody v Omleničce na 17. Křesťanském plese, pořádaném kaplickou katolickou farností s evangelíky. Tématem plesu byla Noemova archa. *„Při vstupu nás přivítalo hezké prostředí a příjemné teplo z teplovzdušných kamen, ve kterých se topilo již od rána,“* říká účastník Štěpán Doušek. *„Sálem se po celou dobu pohyboval vysoký muž v bílých šatech, modrém plášti a s bílým plnovousem. Byl to Noe, který ples s jednou farnicí moderoval. Jeho archa, připravená k vyplutí, stála pod pódiem.“* V úvodu plesu se o zábavu postarala kaplická country taneční skupina Brajgl, která k těmto plesům neodmyslitelně patří. Hudbu k tanci a poslechu pak zajišťovala skupina VLK, kterou vystřídala evangelická kapela Kostelní tíseň, jež zhudebnila křesťanské texty. Na stolech ležely dvojlisty se soutěžními otázkami, které testovaly znalosti Bible a historii kaplické a omlenické farnosti. Tři nejúspěšnější stoly se utkaly ve finále, kde výhrou byly dorty ve tvaru Noemovy archy se zvířátky na palubě. Soutěžící museli běžet sálem mezi kuželkami a kartonovými vlnkami slalom s plyšovým zvířátkem, kterého si vybrali z velikého proutěného koše a jehož hlas pak napodobovali, a zatloukat hřebíky do špalku, aby si vyzkoušeli práci na dokončení archy. Kromě tomboly byly také k prodeji za symbolickou cenu krásné holubičky z perníku, úhledně zabalené po dvou. Lidé je mohli zakoupit i jako hezkou památku pro ty, kteří se nemohli osobně zúčastnit. U výčepu tanečníky celý večer obsluhovaly tři usměvavé barmanky. *„Zorganizování bylo perfektní a zažili jsme spoustu legrace,“* radoval se Štěpán Doušek.

Na závěr sezony se např. ještě v pátek 28. února konal v Kulturním domě ve Veselí nad Lužnicí 24. Farní ples. Tanečnice pak během postní doby odkládaly plesové šaty a vyhlížely další příležitost, která se naskytne. V Radomyšli totiž pořádají 26. dubna Orelskou velikonoční zábavu.

Radek Gális a Kateřina Regendová

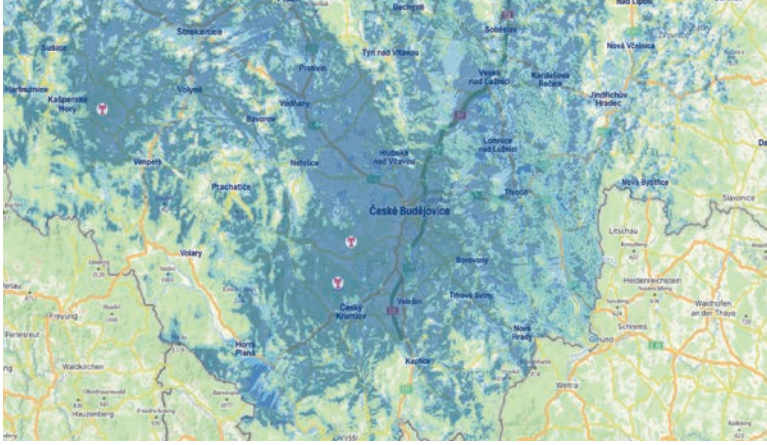

Pokrytí DAB+ signálem rádia Proglas na jihu Čech.

Oznámení Radia Proglas

Milí čtenáři časopisu Setkání, vážení uživatelé a podporovatelé našeho – vašeho rádia Proglas, píšeme vám důležitou zprávu:

Proglas získal za 30 let v mnohých soutěžích 15 VKV vysílačů. Další kmitočty už neexistují, pásmo je vyčerpané. Doba pokročila, všechno se digitalizuje, Bůh nám lidem dává stále více nahlédnout pod pokličku svého rendlíku světa. DAB+ je zkratka současnosti! Se zlomkem nákladů, ve vyšší kvalitě, ekologicky, s lepším pokrytím se dostane Proglas k téměř všem obyvatelům naší země.
Území českobudějovické diecéze pokrývají už řadu měsíců DAB+ vysílače Kluk a Kleť u Českých Budějovic a z vrcholu Javorník u Kašperských Hor.

Zde jsou termíny vypínání (současných zastaralých) VKV FM vysílačů:

Písek 89,5 MHz vypneme 30. června 2025
Tábor 88,7 MHz zatím vypínat nebudeme
České Budějovice 92,3 MHz vypneme 30. června 2025
Nové Hrady – Dobrá Voda 107,5 MHz vypneme 31. července

Příjem vysílání pro vás je a bude nadále zajištěn z čerstvých DAB+ vysílačů. Kdo zatím DAB+ nezachytí (přijímač ještě nevlastní), má k dispozici příjem skrze každý televizor – DVBT2, dále přes některé kabelovky, samozřejmě přes satelit a přes internet pevný (WiFi) i mobilní (5G). Vzhůru pro přijímače, máme tři měsíce čas! Na některých místech bude DAB+ pokrytí slabší, ale řešení se vždy dá najít. K výběru DAB+ přijímačů a k vědomostem o tom všem poslouží i naše poradenská linka, více na ***www.proglas.cz/dab***
Postupem času takto nahradíme všechny FM vysílače v zemi a již se k nim nevrátíme. Mapku DAB+ pokrytí přikládáme (stav k 28. 3. 2025).
Předpokládáme příjem DAB+ přinejmenším v těchto městech a v okolí: České Budějovice, Hluboká nad Vltavou, Lišov, Trhové Sviny, Český Krumlov, Kaplice, Velešín, Větřní, Písek, Protivín, Blatná, Strakonice, Vodňany, Volyně, Netolice, Bechyně, Chýnov, Soběslav, Veselí nad Lužnicí.
Děkujeme moc za pochopení, těšíme se jak na stávající, vybavené DAB+ přijímači, tak na nové uživatele i podporovatele!

Martin Holík, Milan Tesař a Jaroslav Vojtěch,
jednatelé Proglasu

Výroční setkání varhaníků v Prachaticích

Varhaníci českokrumlovského vikariátu nesedí jen za hracím stolem, ale také se jednou za rok scházejí. Letos tomu tak bylo již po šesté a poprvé mimo jejich vikariát. Po Kájovu, Velešíně, Vyšším Brodě, Zlaté Koruně a Kaplici zavítali letos do Prachatic.

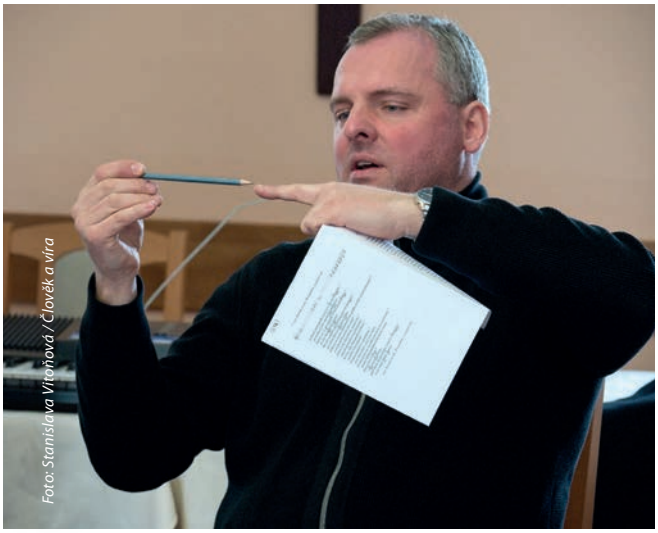
Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

MgA. Miroslav Pšenička, varhaník a regenschori pražského kostela sv. Antonína Paduánského, hudební skladatel a pedagog.

Setkání je otevřeno všem a zúčastňují se ho varhaníci z celé českobudějovické diecéze. Prachatický kaplan P. Vojtěch Razima slavil pro přítomných dvacet dva varhaníků ve věkovém rozpětí od deseti let do důchodového věku mši svatou a obětoval ji za ně s prosbou o Boží požehnání pro jejich službu. *„Blaze vám, že dáváte své hřivny do služeb Božích,"* řekl P. Razima při mši svaté. Hudebně Eucharistii doprovodil MgA. Miroslav Pšenička, varhaník a regenschori pražského kostela sv. Antonína Paduánského, hudební skladatel a pedagog, který kromě jiného vede dvouletý Kurz pro amatérské chrámové hudebníky při Arcibiskupství pražském. Organizátorka setkání Markéta Valíková je jeho absolventkou a mezi prachatickými varhaníky byla i její spolužačka Stanislava Vitoňová.

Po mši svaté vedl Miroslav Pšenička na prachatické faře pro přítomné varhaníky interaktivní výukový blok. *„Všichni jsme dělníci na vinici,"* začal svou promluvu úvahou o službě varhaníka při liturgii odkazem na 20. kapitolu evangelia podle Matouše. *„Bůh nás také povolává a dává nám milost, abychom na jeho volání odpověděli kladně. To hlavní je Boží láska k nám a to, jak na ni odpovíme,"* říká pan Pšenička. Za Boží povolání k varhanické službě máme být vděčni. Pán chce, abychom Mu byli blízko, abychom byli v Jeho Srdci. On nám dává ten největší dar – sám sebe.

Při mši svaté jsme svědky viditelného dění, ale to podstatné je za tím. Jak řekla liška Malému princi: *„Správně vidíme jen srdcem. Co je důležité, je očím neviditelné."* Mše svatá je liturgií lásky, jde v ní hlavně o setkání s Bohem. Pan profesor Vodrážka, velikán v oboru varhan i v duchovním životě, jednou řekl: *„Jít na mši svatou a nesetkat se s Ježíšem, to by byla tragédie."* A Pán Ježíš si posteskl otci Piovi: *„Na mé Srdce se zapomíná. Nikdo se nestará o Mou lásku, jsem stále zarmoucen. Můj dům se stal pro mnohé divadlem pro pobavení."* Varhaníci jsou během liturgie zaneprázdněni starostmi souvisejícími s hudební stránkou dění, ale aspoň při proměňování řekněme Pánu: *„Pane Ježíši, jsem tady s Tebou, prosím Tě, buď se mnou, buď v mém srdci."*

V dalším bloku výuky mluvil Miroslav Pšenička o denní modlitbě církve a o interpretaci žalmových útvarů, zodpověděl několik dotazů a představil základní varhanickou literaturu. Věnoval se i ordinariím: *„Naše tři ordinaria jsou opravdovým pokladem a každé má svůj charakter,"* pronesl s úctou a mluvil o ordinariu P. Břízy, které je jakousi hudbou české tradice, pozdního romantismu a lidové písně. Je zdánlivě prosté, ale neoposlouchá se. Není to kýč. Jako každé kvalitní umění je inspirováno, od slova *„spiro"* – duch. Autora vedl Duch svatý. Ordinarium P. Olejníka má nádherné zejména krátké části. A ordinarium Petra Ebena je světovým unikátem, neboť jeho autorem je skladatel světové třídy, přirovnávaný ve své generaci dokonce k O. Messiaenovi. To v tradici jiných národů není obvyklé, aby takto kvalitní skladatel komponoval hudbu pro zpěv lidu. Jeho ordinarium je nádherné a neotřelé. Do *Creda* zakomponoval Petr Eben jako organickou součást píseň Bůh všemohoucí.

„Duch hudby používané při liturgii by měl vycházet z gregoriánského chorálu, protože gregoriánský chorál není předně hudba, nýbrž je to modlitba, která se zpívá“, řekl pan Pšenička. V liturgické hudbě nejde o to, aby byla líbivá, ale aby byla duchovní.

Před závěrem setkání v kostele sv. Jakuba spojeným s ukázkou velkých i malých varhan řekl pan Pšenička zúčastněným: *„Přál bych vám všem, abyste se na mši svaté setkávali s Pánem Ježíšem ve svém srdci. A také bych vám přál, abyste byli jako lampy. Lampa se nestará v prvé řadě o to, komu má svítit, ale že má hořet. Pro koho máte hořet a komu svítit, to nechte na Pánu.“*

Když Pán Bůh dá, uskuteční se setkání za rok zase na jiném místě českobudějovické diecéze.

Stanislava Vitoňová

PELHŘIMOV: Oblastní setkání Charismatické obnovy

V sobotu 22. února 2025 se v Pelhřimově konalo Oblastní setkání Charismatické obnovy, které se neslo ve výrazném ekumenickém duchu. V prostorách pelhřimovské Obchodní akademie se sešel velký počet účastníků: bylo nás celkem 220, z toho 33 dětí.

Dopoledne jsme s pomocí skvělých přednášejících uvažovali o Slově Božím nebo o modlitbě v autoritě. Poté přišel výborný oběd a přestávka, kdy bylo možné dojít si ke svátosti smíření, přímluvné modlitbě nebo si popovídat s méně či více známými lidmi. Odpoledne jsme se mohli v přednáškách zahalit do závoje chvály místo ducha beznaděje nebo naslouchat Božímu hlasu. Program ukončila modlitba za vylití Ducha svatého a chvály. Při přednáškách byl po celý den zajištěn program pro děti. Atmosféru výrazně vytvářela a celým dnem nás provázela Duchem svatým vedená chválící kapela NOvý Eden.
Co jsem zažila v Pelhřimově jako běžný účastník? *„Po příchodu na „obchodku“ se najednou cítím jako doma. Jsem v úplně jiném prostředí, než mi svět běžně nabízí. U registrace jde všechno poměrně hladce. Vítají mě, vypadá to, že jsou rádi, že jsem tady. Lidé jsou na sebe milí, ve frontě na toaletu nenadávají, každý má úsměv na rtech, celá škola je vkusně a jemně vyzdobena... Uvědomuji si, že je velmi dobré modlit se na místech, kde se vychovává mládež. Ve svých myšlenkách prosím Boha o požehnání pro učitele a žáky. Než začne program, potkávám několik známých, které jsem dlouho neviděla. Pochutnávám si s nimi na občerstvení, které připravily ochotné ženy. Dopoledne, a potom i odpoledne, si můžu vybrat ze dvou přednášek, které probíhají paralelně. O polední pauze stíhám oběd i přímluvnou modlitbu. Důstojným zakončením celého dne je modlitba za vylití Ducha svatého a chvály. Při pohledu na hodinky jsem překvapená, že už je tolik hodin. Cestou domů mi v hlavě zní několik chválových písniček.“*
Vypadá to, že všichni odcházeli ze setkání nadšeni a s sebou si odnášeli zavazadla plná duchovních darů. Myslím, že se nám při tomto setkání podařilo naplnit slova Písma o prvních křesťanech. Byli jsme plni radosti, chválili jsme spolu Pána (srov. Sk 13,52) a navíc se nám nechtělo domů...
Velké díky patří těm, kteří setkání připravili nebo se na jeho průběhu podíleli.
Ve známém filmu se říká: *„Zajeď si do Pelhřimova, tam je krematorium, ať víš, do čeho jdeš.“* Krematorium tady stále nemáme, ale myslím, že po této sobotě můžeme citát aktualizovat: *„Zajeď si do Pelhřimova mezi křesťany, ať víš, jak to funguje v místě, kde lidi oživuje Duch svatý.“*

Foto: Hana Moravová

Leona Smrčková

BIGY a CZŠ na opět cestách, tentokráte v Egyptě

Zaměstnanci českobudějovického Biskupského gymnázia J. N. Neumanna a církevní základní školy se o jarních prázdninách opět vydali na cesty. Po návštěvách Turecka, Jordánska, Gruzie a Arménie padla letošní volba na Egypt. O duchovní doprovod se, stejně jako v loňském roce, postaral P. Alan Křišťan.

Mše svatá celebrovaná P. Alanem Křišťanem; z Bible čte zástupkyně ředitele BIGY Michaela Kudláčková.

Velikost chrámů starých více než 3000 let je ohromující.

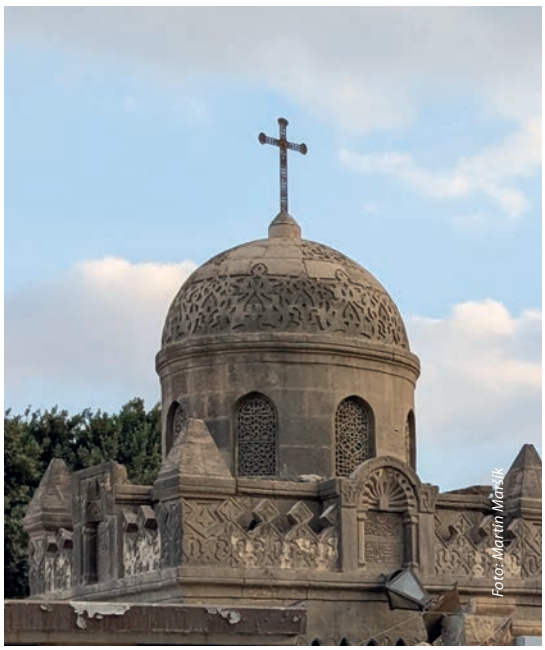

Drobná sakrální stavba v Koptské čtvrti v nejstarší části Káhiry.

Nahlédněme nyní společně do poznámek jednoho z účastníků cesty:

„Cesta do země faraónů nám aspoň trochu přiblížila některá biblicky známá místa – pobřeží Rudého moře a za ním se tyčící Sinajské pohoří – místa která známe z příběhu o Mojžíšovi. Viděli jsme kostel koptské východní církve, odvozující svůj původ od působení sv. Marka a připomínající Matoušovu epizodu pobytu Svaté rodiny v Egyptě v emigraci před Herodem. Egypt jsme si připomněli i v souvislosti s Abrahámem, který do něj utekl před hladem v Kanánu. Mezi řadu dynastií Egyptských králů patří také Ptolemaiovci, o jednom z nich se několikrát zmiňují obě Knihy Makabejské. Během návštěvy impozantních staveb od čtvrtého tisíciletí př. n. l. jsme pochytili alespoň něco z náboženství tehdejších Egypťanů.

Pro laika je možná překvapivé to, co religionisté a biblisté dobře znají: že totiž tehdejší náboženský koncept má řadu podobných bodů s judaismem, a tedy i s křesťanstvím.

Například počítá s „posledním soudem", kde se zvažuje, zda faraon vládl zodpovědně, zda se staral o lid a obranu říše. Pokud ano, dojde věčné blaženosti, pokud ne, skončí v zavržení symbolizovaném často krokodýlem.

Všichni Egypťané jsou si v principu rovni, všichni jsou faraónové, ale úlohou jednoho je být zodpovědný za správu, obranu říše a současně být Božím zástupcem na zemi. Faraonovi se dostává pomoci od ostatních „bohů", jsou mu povzbuzením v jeho povinnostech i na cestě do věčnosti. Had je často symbolem nepřítele.

Člověk se skládá ze dvou částí. Při smrti jde jedna část (duchovní) k poslednímu soudu (... někam ...), zatímco druhá, tělesná, zůstává zde na zemi. Ale jednou se duchovní část k tělesné opět vrátí.

První lidé tvořili dva páry: jeden muž obětoval bohům prvotřídní věci a jeho oběť byla přijímána, zatímco jeho bratr obětoval nekvalitní obětiny a jeho oběť bohové nepřijímali. Bratr, jehož oběť nebyla přijímána, žárlil, úspěšného bratra zabil, jeho tělo rozřezal na 14 dílů a každý díl poslal do jedné části Egypta.

I když samozřejmě nejde o stejná vyprávění, jaká máme v židokřesťanské biblické tradici, některé modifikované motivy lze vnímat. V tomto směru zde nacházíme jednu z dávných rozvinutých kultur, která se dějin křesťanství také dotýká."

A co říci na závěr? Všichni účastníci se již začali těšit na další společné putování, které bude opět v únoru příští rok. Jen zatím nevíme, jakým směrem naše kroky povedou...

Martin Maršík

Ředitel BIGY Martin Maršík s představitelem místní koptské církve.

Katedrála sv. Shenoudy v Hurghádě.

Útěk Svaté rodiny do Egypta – kostelní malba v Hurghádě.

Momentka z plavby po Nilu.

Luxorský chrám z roku 1400 před naším letopočtem.

Teologická fakulta JU získala akreditaci pro další studijní program

Teologická fakulta Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích získala akreditaci pro nový studijní program s názvem *„Helping Professions in Civil Society“.*

Tento studijní program bude dvouletý magisterský a vyučován bude pouze v angličtině. Program je zaměřen na rozvoj občanské společnosti a je určen pro absolventy bakalářských studijních programů v oblasti pomáhajících profesí. Studijní plán zahrnuje sociální vědy, historii vývoje sociálního myšlení a filosofická východiska. Důraz je kladen na zkušenost s transformačními procesy postkomunistických zemí střední Evropy, která může podpořit rozvoj občanské společnosti v kandidátských zemích EU nebo v tzv. prioritních zemích ČR.

Absolventi se naučí aplikovat a adaptovat tyto teorie v praxi a získají specifické kompetence pro eticky kompetentní rozhodování. Program zahrnuje také interkulturní komunikaci, globální kompetence, studium souvisejících náboženských témat a etiky moderních technologií.

Absolventi budou připraveni eticky a kompetentně podporovat rozvoj místních komunit a občanské společnosti, a to jak v neziskových organizacích, tak ve státní správě a samosprávě. Institucionální akreditace programu byla udělena na deset let.

doc. Michal Opatrný Dr. theol., děkan TF JU

INFORMACE Z CHARIT

...pomáháme lidem v nouzi...

Pomlázky pro Charitu

Pomlázka, která pomáhá hned několikrát. Je krásným symbolem jara, omlazuje, zdobí a navíc podporuje služby, které pečují o ty nejzranitelnější. Jak? Dobrovolníci naplétají pomlázky, a kdokoli si je za dobrovolný příspěvek může opatřit. Fyzicky nebo jen symbolicky online. Proč? Protože jsou krásné a s láskou pletené!

Tento projekt před lety vymyslel Martin Hubený z jihočeských Žimutic. Dlouhou dobu přemýšlel nad tím, jak by mohl pomáhat druhým. Jak sám říká, byl to Bůh, kdo ho nasměroval. Skrze velikonoční tradici splétání mladého proutí uvedl v život projekt Pomlázky pro Charitu. Věnuje tomu spoustu energie i volného času, kdy sám naplétá stovky pomlázek, které pak prodává. Jeho projekt se postupně rozšiřuje do dalších míst v kraji a tak pomlázky s jeho značkou, které podporují služby Charity, tak najdete i letos na mnoha místech kraje. Martin Hubený za své nasazení a obrovskou vůli pomáhat získal loni také Cenu Charity ČR.

Více o projektu na ***www.pomlazkyprocharitu.cz***

Veronika Rybáčková

Foto: Veronika Rybáčková

Pomlázky pro Charitu.

První setkání koordinátorů: Charita nabízí podporu našim farnostem ve službě bližním

Pomáhat lidem, kteří se ocitli v těžké životní situaci, je cestou, jak žít ve farnostech jedno ze tří hlavních evangelijních poslání církve (diakonia – služba) a ukázat, že naše víra se projevuje v konkrétních činech lásky a pomoci.

Charita proto chce v rámci svého poslání podporovat farnosti ve službě bližním. Každá místní Charita v naší diecézi ustanovila nově jednoho koordinátora, který se bude věnovat spolupráci Charity s kněžími a farnostmi. Koordinátoři jsou připraveni pomoci farnostem vytvářet prostředí vzájemné pomoci, naslouchat a hovořit o poslání služby bližním, pomáhat farnostem, ve kterých fungují Farní charity, ale i těm, které budou chtít založit novou Farní charitu nebo rozvíjet charitní činnost ve farnosti.

První setkání všech koordinátorů z jednotlivých místních Charit v naší diecézi se uskutečnilo v pátek 14. února 2025. Začali jsme v kapli společnou mší svatou. Následovalo pracovní setkání, během něhož jsme se více seznámili, sdíleli zkušenosti a hledali nové cesty, jak přiblížit charitní činnost a poslání služby lásky farním společenstvím. Jména a kontakty koordinátorů v jednotlivých vikariátech jsou zveřejněny na webu Charity ***www.dchcb.cz/farnicharity***

Ustanovení koordinátorů vnímáme jako krok k posílení komunikace mezi Charitou a farnostmi a k posílení vztahu založeném na naplňování společného poslání církve pomáhat těm, kteří to nejvíce potřebují, a to ve všech církevních strukturách – počínaje charitou ve farnostech, jak nás k tomu vyzval již papež Benedikt XVI.

Foto: archiv DCHCB

Monika Vachová

Velikonoční zamyšlení: *„Od nynějška budeš lovit lidi.“*

V závěru dubna se v našich kostelech a snad i v našich srdcích opět rozezní radostná velikonoční zpráva, že Kristus vpravdě zmrtvýchvstal.

Nově si připomeneme, že Ježíš je Pán a Spasitel, Zachránce celého lidstva. Věříme, že Kristus přináší každému člověku uzdravení (spásu) duše i těla. Toto dílo spásy Zmrtvýchvstalý koná skrze svou církev, tedy společenství těch, kdo se rozhodli naslouchat jeho hlasu. Evangelista Jan vypravuje, že se vzkříšený Pán setkal se svými učedníky na břehu Genezaretského jezera. Poté, co učedníci za celou noc nic neulovili, řekne jim Ježíš, aby hodili síť na pravou stranu lodi. Když to udělají, nemohou síť ani utáhnout pro množství ryb. Evangelista Lukáš zařazuje příběh o zázračném rybolovu na začátek Ježíšova veřejného působení, kdy povolává své učedníky. Tehdy Petrovi řekne, že bude lovit lidi. V obou vyprávěních můžeme rybářskou síť chápat jako symbol pro působení církve ve světě. Učedníci mají kázáním a svědectvím svého života lovit lidi a přivádět je k víře v Krista a do společenství jeho církve.

Pro lepší aplikaci tohoto poselství do našeho života bude dobré poněkud poodstoupit od symboliky rybolovu a uvědomit si, že člověk, který se topí, může být pomocí sítě vytažen a zachráněn. Apoštolové tedy neloví lidi jako ryby, aby z nich měli užitek, ale proto, aby je zachránili z nebezpečných vod, které ohrožují jejich život. Tento obraz víry a církve se mi velmi líbí. V centru zájmu církve stojí člověk. Člověk, který potřebuje setkání s Kristem, aby mohl být zachráněn. Touto záchranou sítí mají být i naše farnosti, které pomáhají bloudícím a hledajícím najít světlo víry.

Naši bližní ale mohou tonout i v materiálních starostech a problémech. Ani k tomu nemůžeme být lhostejní. Je důležité, aby naše farnosti byly místem, kam se lidé mohou obrátit nejen s duchovními, ale i s praktickými problémy. Tímto způsobem můžeme naplňovat své poslání a být skutečným světlem ve světě, který často potřebuje naději a pomoc.

Věřím, že Kristovo vzkříšení je zdrojem síly a inspirace pro všechny, kdo se rozhodnou následovat jeho učení. Ať už se jedná o duchovní růst nebo praktickou pomoc. Kéž jsou naše společenství místem, kde se každý může setkat s Kristovou láskou a milosrdenstvím.

P. Stanislav Brožka

Otevíráme novou kapitolu: Oratoř se rozrůstá na ZŠ Nová!

Salesiánské středisko mládeže v Českých Budějovicích už léta nabízí nejen volnočasové kroužky a letní tábory, ale také aktivity pro děti ze sociálně slabých rodin.

Jednou z klíčových součástí naší činnosti je Oratoř – otevřená herna, která dětem ve věku 6–12 let nabízí bezpečné a inspirativní prostředí pro smysluplné trávení volného času. A nyní se můžeme pochlubit skvělou novinkou – rozšiřujeme tuto činnost na Základní školu Nová!

Hry, sport a tvoření v příjemném prostředí
Oratoř je místem, kde si každé dítě najde to své. Pokaždé je připraven jiný program – od kreativních dílen přes společenské hry až po sportovní aktivity. V Oratoři na Máji si mezi dětmi nyní na jaře získaly velkou oblibu míčové hry, které probíhají na venkovním hřišti na střeše našeho střediska. Vedle sportu si děti také užívají různá tvoření, například skládání zažehlovacích korálků, malba roztavenými voskovkami a další rukodělné aktivity.

Nové prostory, nové možnosti
S velkou radostí jsme na začátku druhého pololetí spustili Oratoř na ZŠ Nová. A už po měsíci můžeme říci, že zájem dětí je obrovský: každé setkání přilákalo více než 60 dětí! Ty zde mají možnost trávit čas se svými vrstevníky, hrát si, tvořit a sportovat v přátelském a podnětném prostředí. Věříme, že tento projekt bude pokračovat a rozvíjet se. Velký zájem o naši Oratoř na ZŠ Nová ukazuje, jak moc jsou podobné aktivity potřebné. Abychom mohli tuto činnost udržet a rozšiřovat, potřebujeme pomoc dobrovolníků. Pokud máte chuť věnovat svůj čas a energii dětem, které potřebují podnětné a příjemné prostředí, budeme rádi, když se k nám připojíte!

Více informací najdete na našich sociálních sítích, nebo napište na email ***veronika.machyckova@sasmcb.cz***

Podpořte naši činnost
Sledujte nás na našem webu a sociálních sítích, kde se dozvíte více o našich aktivitách. Pokud chcete podpořit naše otevřené kluby, můžete přispět do naší postní sbírky „postní puzzle", která pomáhá financovat doučování pro děti ze sociálně slabých rodin.

Také Vás srdečně zveme na benefiční koncert kapely Bonsai č. 3 a žáků ZUŠ Vojtěch, který se uskuteční 20. května 2025 od 19:00 v kostele sv. Vojtěcha. Děkujeme za Vaši podporu a těšíme se na setkání!

Veronika Formánková

Sošky andělů, které se po téměř 30 letech vrátily do Veselí nad Lužnicí

Do Veselí nad Lužnicí se vrátily vzácné sošky andělů

V úterý 11. února 2025 převzali administrátor farnosti Veselí nad Lužnicí R. D. Mgr. Ladislav Proks a diecézní konzervátor PhDr. Jiří Vácha, Ph.D. dvojici sošek andělů. Sošky jim předali manželé z obce Thal na předměstí města Graz, hlavního města rakouské spolkové země Štýrsko.

Tím bylo završeno mnohaleté úsilí o navrácení dvojice ukradených sošek klečících andílků do domovské farnosti Veselí nad Lužnicí. K odcizení andílků došlo v roce 1997 v období, kdy bylo z tohoto kostela ukradeno více historicky cenných předmětů. Sošky byly po staletí součástí výzdoby bočního oltáře Panny Marie v kostele Povýšení sv. Kříže. Původní umístění andílků bylo v dolní části niky určené pro sochu Madony s Ježíškem. Stáří andílků je odhadováno do období kolem 1740 – tedy stejně jako je stáří celého oltáře Panny Marie, ze kterého sošky pocházejí.
Za dobu odcizení (takřka 28 let) došlo bohužel k poškození barevných vrstev dvojice sošek. Dřevěné plastiky dnes nesou barevné vrstvy, které byly naneseny na mezivrstvu převážně tvořenou křídou. Tento postup zdobení je však náchylný na vlivy přílišné vlhkosti a/nebo sucha, kdy dochází k pomalému oddělování. Proto bude nutné v budoucnu obě sošky podrobit restaurátorskému zásahu menšího rozsahu. Jménem Biskupství českobudějovického i Římskokatolické farnosti Veselí nad Lužnicí bych chtěl poděkovat kolegům z Ministerstva kultury ČR za odbornou a metodickou pomoc při řešení problematiky repatriace dvojice andílků.
Administrátor farnosti R. D. Mgr. Ladislav Proks plánuje slavnostní děkovnou mši svatou v kostele Povýšení sv. Kříže, při které se uskuteční navrácení obou sošek na původní místa. Mši bude celebrovat otec biskup Vlastimil Kročil a termín jejího konání bude včas oznámen.

PhDr. Jiří Vácha, Ph.D.,
vedoucí Oddělení památkového, Biskupství českobudějovické

Žehnání nového zvonu ve Křemži

O masopustní neděli 2. března 2025 požehnal českobudějovický biskup Mons. Vlastimil Kročil v kostele sv. Michaela v Křemži nový zvon „Václav“.

Foto: Aleš Motejl a Lenka Těšínská

Protože zvony se neodlévají jen na 100 či 200 let – dobře udělaný zvon vydrží i 1000 let – všichni, nejen lid kostelní, si byli vědomi výjimečnosti této slavnostní chvíle. Hasiči všech 10 dobrovolných sborů spadajících do farnosti Křemže, včetně profesionálních hasičů, kteří též mají ve Křemži svou stanici, se rozhodli vyslat na slavnostní mši své zástupce, neboť se zvony odedávna používaly také k oznamování požárů.
Nový zvon zaplní jedno ze tří prázdných míst na kostelní věži ve Křemži. Původně měla Křemže zvony čtyři, ale po opakovaných rekvizicích během 1. a 2. světové války zůstal pouze jeden zvon – Michal (rok odlití 1557). Ten byl ušetřen před zničením díky své historické hodnotě a po skončení 2. světové války byl navrácen zpět.
Nový zvon se jmenuje **„Václav“** stejně jako jeden ze zvonů zrekvírovaných během 2. světové války. Kromě data odlití a místa určení ***„A.D. MMXXV KŘEMŽE“,*** nese také nápis ***„DA PACEM DOMINE IN DIEBUS NOSTRIS QUIA NON EST.“,*** což v překladu znamená ***„Dej mír, Pane, v dnech našich, protože ho není.“*** Ani tento nápis farníci nevybrali náhodně. Zvon s tímto nápisem byl ve Křemži zrekvírován již za první světové války při druhé rekvizici v roce 1917. Pro zdůraznění mírového poselství bylo i vyobrazení sv. Václava zvoleno takové, kde sv. Václav nesedí na koni.
Zdá se, že zvony a mír jsou jako siamská dvojčata. Dokud zvoní zvony, nesvolávají jen k modlitbě, neoznamují jen čas, nezní jen při svatbách a pohřbech, ale každým úderem nám připomínají, že ještě žijeme v míru. Chraňme tento křehký dar, jakým je mír, začněme sami u sebe, nevpusťme rozkol do našich rodin, farností, obcí ...
Volání po míru však nepodněcuje k zbabělosti a k rezignaci na náš hodnotový svět, na jehož základě rozlišujeme mezi dobrem a zlem. Naopak vyzývá k pevnému postoji a obraně společenství lidí, kteří mír zakládají na vzájemné úctě. Za 2. světové války byly často sundány všechny zvony kromě těch nejmenších, tzv. umíráčků. Nedopusťme, aby byl napříště jediným oznamovatelem zpráv právě umíráček.

Marie Mikešová a Václava Zimmermannová

Mezinárodní setkání teologických fakult v Českých Budějovicích

Ve středu 12. března 2025 přivítal doc. Michal Opatrný, děkan TF JU, spolu s proděkankou dr. Lucií Kolářovou hosty z teologických fakult v Linci a Pasově. Výroční setkání tzv. Kontaktní skupiny tří sousedních teologických fakult ze tří zemí se koná již od založení Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích na začátku 90. let.

Katolickou univerzitu v Linci a její Teologickou fakultu zastupovali prorektora prof. Klara Csiszar a emeritní rektor prof. Franz Gruber, pasovskou fakultu prof. Bernhard Bleyer. Předmětem jednání byla vedle zpráv o činnosti a dalším rozvoji jednotlivých fakult také budoucí spolupráce v oblasti vzdělávání a vědecké práce. Již na podzim tohoto roku se připravuje společné symposium v Linci na téma akce a kontemplace v kontextu pastorace, vychovatelství, sociální práce a duchovního doprovázení.
Na setkání navázala přednáška o synodalitě a budoucnosti katolické církve, kterou přednesla prof. Csiszar, která se v r. 2023–2024 zúčastnila jménem Rakouské biskupské konference Synody o synodalitě v Římě. Záznam této přednášky s překladem je možné shlédnout na YouTube kanálu „Teologická fakulta JU“.
Součástí českobudějovického setkání byla prohlídka Kláštera Obětování Panny Marie na Piaristickém náměstí.

Foto: Kamila Horáková

Hlavní přednášku měla prof. Klara Csiszar, prorektorka Katolické univerzity v Linci.

V roce 2026 se bude tradiční setkání teologických fakult konat v Linci.

Doc. Michal Opatrný

POSLEDNÍ ROZLOUČENÍ s P. Františkem Hroznatou Janouškem

Oznamujeme, že byl Věčným Veleknězem na věčnost povolán jeho služebník kněz P. Hroznata František Janoušek, OPraem, senior tepelské kanonie premonstrátů.

Foto: Filip Černý, Český rozhlas Č. Budějovice

Zemřel 24. února 2025 v Bechyni v 86. roce svého života a 53. roce svého kněžství. Za dar jeho života jsme poděkovali a se zemřelým se rozloučili při mši sv. v opatském chrámu Zvěstování Páně v Teplé v úterý 4. března 2025 ve 14 hodin. Poté byla jeho tělesná schránka uložena na klášterním hřbitově, kde bude očekávat den Vzkříšení. Na přání zesnulého bylo opuštěno od květinových darů – spolubratři pouze poprosili o modlitby za jeho spásu.

Kněz a básník František Hroznata Janoušek

„Rád říkávám, že jsem z té Kardašovy Řečice, kde se v čísle 57 usadil vrabec z Pohádky ptačí Karla Čapka." Tak začíná knížka ***„Jiskry z popela",*** ve které P. František Hroznata Janoušek popsal zážitky ze svého dětství a mládí. Narodil se v Kardašově Řečici 20. března 1939. Do premonstrátského řádu, tepelské kanonie, vstoupil v roce 1968. Po studiích na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě byl 24. června 1972 v Praze vysvěcen na kněze. Nejprve působil jako kaplan v Soběslavi a později spravoval farnosti Planá nad Lužnicí a Týn nad Vltavou. Od roku 1990 působil ve farnosti Nýřany, dále pak v Chebu a v Konstantinových Lázních. V klášteře Teplá také vykonával funkci novicmistra. V roce 2002 se vrátil do jižních Čech a vedl duchovní správu ve Strunkovicích nad Blanicí a v Kamenici nad Lipou. Po odchodu do důchodu žil v soukromí v Týně nad Vltavou a v Domově pro seniory v Bechyni.

Velkou láskou Františka Hroznaty Janouška bylo umění, literatura a historie. Podílel se na vzniku filmu a sborníku věnovaného katovickému páteru Jílkovi, umučeného nacisty; věnoval se osudům českých kněží, kteří odešli do Nebrasky v USA; znovuobjevil zapomenutého básníka Josefa Berku; zabývá se vztahem Josefa Váchala s básníkem Františkem Kašparem. Psal, vydával knihy a ve svém zápalu připomínal kněze, které známe z obrozeneckých románů.

Dne 29. prosince 2012 pořídil obsáhlý rozhovor s P. Františkem Hroznatou redaktor Filip Černý z Českého rozhlasu České Budějovice:

„Ve studentských letech jsem rád chodíval s knihou v rukách polní cestou," popisuje páter Janoušek své mládí. *„Za poli v několikakilometrové vzdálenosti na obzoru, mezi vesnicemi Nítovice a Pleše je Remíz, mírné návrší s temným pruhem lesa. Ve výši nade mnou někdy jásavě zpíval skřivánek. Večer nad remízem zapadající slunce rozehrávalo svou světelnou symfonii,"* pokračuje a dodává: *„Uplynulo téměř čtyřicet let, kdy jsem tou cestou naposled šel. Nedávno jsem z okna vlaku jedoucího z Veselí nad Lužnicí do Jindřichova Hradce tento zářivý div nad černým pruhem lesa na Remízu opět zahlédl."*

Celý rozhovor si můžete poslechnout na webu **irozhlas.cz**

Připravil Petr Samec

Z diáře otce biskupa VLASTIMILA KROČILA

4. 4.	17:00	Č. Budějovice, katedrála: mše svatá
5. 4.	17:00	Koclířov: mše svatá (první sobota)
6. 4.	9:30	Koclířov: mše svatá
11. 4.	16:30	Dobrá Voda u Č. Budějovic: růženec, křížová cesta, mše svatá
12. 4.	13:30	Trhové Sviny, kostel Nejsvětější Trojice: mše svatá, žehnání křížové cesty
13. 4.	9:00	Č. Budějovice, katedrála: mše svatá (Květná neděle)
17. 4.	10:00	Č. Budějovice, katedrála: Missa chrismatis
17. 4.	17:00	Č. Budějovice, katedrála: mše svatá na památku večeře Páně
18. 4.	14:30	Č. Budějovice, náměstí: křížová cesta
	17:00	Č. Budějovice, katedrála: velkopáteční obřady
19. 4.	20:30	Č. Budějovice, katedrála: velikonoční vigilie
20. 4.	9:00	Č. Budějovice, katedrála: mše svatá ze slavnosti zmrtvýchvstání Páně
4. 5.	11:00	Římov: poutní mše svatá
6. 5.	9:00	Č. Budějovice, biskupství: kněžský den

Změna vyhrazena